

«Ιστορία του Αγώνα»: Το ποίημα της Ελένης Αρβελέρ

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Λογοτεχνία (ποίηση & πεζογραφία)

Γόνος του Ρήγα ο κύρης μου, γεννήθηκε στις Φέρες
στο Σούλι η μάνα μου είδε το φως, στου Αλί Πασά τις μέρες.

Κι' εγώ Υδραίος και Σπετσιώτης, θαλασσινός και στεριανός,
το βράδυ είμαι αποσπερίτης και το πρωί αυγερινός
κι' είναι ο Θούριος για μένα ύμνος εωθινός.

Κλέφτης κι' αρματολός στον Μπότσαρη και στη Γραβιά Ανδρούτσος
ναύτης ήμουνα στον Κανάρη και στον Μιαούλη μούτσος.

Με τον Καραϊσκάκη, φρουρός της θείας ήμουν πίστης
και με τον Υψηλάντη της Φιλικής έγινα μύστης.

Είπα τη Μάντω αρχόντισσα, την Μπουμπουλίνα λεβεντιά,
δώρα τους έφερα στολίδια από τη Βενετιά.

Τιμώ τον Γέρο του Μωριά και αγαπώ τον Μακρυγιάννη
ο λόγος του αστραφτερός, φτερά μου δίνει και με κάνει

στη Λαύρα το λάβαρο να υψώνω, που εχθρός κανείς δεν φτάνει
αυτό που ευλόγησε ο Πατρών κι' είχε την άνοιξη σημάνει.

Το είπαν με τον τρόπο τους, Σέλλεϋ, Ουγκώ, Ντελακρουά
κι' ο Σολωμός το τραγουδά: Χαίρε ω! χαίρε ελευθεριά.

Ας μην ξεχνάμε όμως τα χαλεπά και θλιβερά
Του Διάκου το μαρτύριο, του Ζάλογγου τα οδυνηρά.
Θρήνησε η λευτεριά τον Μπαίρον, η δόξα τα Ψαρά,
τα γυναικόπαιδα της Χίου έκλαψε ο κόσμος όλος.
Του Φαναριού η πύλη χτίστηκε και σείστηκε ο θόλος.

Πέσαν στην Έξοδο οι ντάπιες, το Μεσολόγγι όμως ζει
Έζησε τον Απρίλη εκείνο, πάθη κι' Ανάσταση μαζί.

Χρόνια και χρόνια κράτησε η άνιση πάλη αυτή
παρά τις έριδες, τους διχασμούς και τα εμφύλια μίση,
που παραλίγο τον αγώνα θα είχαν αφανίσει,
νίκησε τέλος ο σταυρός (του Κάλβου η τόλμη κι' αρετή)

Νίκη που Γάλλοι, Ρώσοι κι Άγγλοι δική τους έκαναν γιορτή,
όταν κατατροπώσαν τον Ιμπραήμ στο Ναυαρίνο
και οι Έλληνες Ανάσταση ζήσαν τον χρόνο εκείνο.
Έτσι από τότε στο σχολειό μαθαίνουν τα παιδιά
τη Λευτεριά να τραγουδάνε σαν άλλη Παναγιά.
Κι' εμείς για του εικοσιένα τον απολογισμό,
μετράμε Πάσχα, Άνοιξη και Ευαγγελισμό.

Ελένη Αρβελέρ

Πηγή: kathimerini.gr